

FIARA CARE SE RIDICĂ DIN MARE

Apocalipsa 13:1-10

Am ajuns la capitolul cel mai dificil și greu de explicat, mai ales că acest subiect al Anticristului a fost și este și în prezent în cercetarea multor teologi și studenți ai profețiilor biblice. Toți caută să identifice această personalitate din Vechiul Testament, în cartea lui Daniel și din Noul Testament, în Apocalipsa lui Ioan. Începând de la împărați ai Romei ca Nero sau Antiohus Epiphanes până la papa de la Roma, la Hitler sau Gorbacev au fost printre candidații fiarei. Cei mai mulți l-au identificat pe Anticrist în personalitatea papei de la Roma.

În secolul al 13-lea Frederich al II-lea, conducătorul Imperiului Sfânt Roman l-a acuzat pe papa Grigore al IX-lea ca fiind Anticristul. Chiar și călugării franciscani au crezut aceasta și au răspândit zvonul, care a fost acceptat de Ioan Huss și Martin Luther.

Cu timpul un alt candidat a apărut pe scenă pentru rolul lui Anticrist. Acesta a fost Adolf Hitler, când a preluat puterea în Germania. Multe pamflete au circulat peste tot în lume că el este Anticristul. Hitler a ajuns la putere când nivelul moral al națiunii era decăzut și oamenii erau descurajați. Hitler, prin cuvântările sale, a aprins sentimentul patriotic în oameni. Când el începea să vorbească, începea rar și încetul cu încetul își accelera vorbirea, iar la sfârșitul cuvântărilor sale se ridica pe vârful degetelor de la picioare și țipa în gura mare. Audiența sa era electrizată, în delir, țipau și băteau din palme și erau gata să facă orice Hitler cerea. Anticristul va face același lucru. Cred că el va fi un bun orator, cu mare putere de convingere a maselor de oameni. De-a lungul istoriei, atât teologi cât și istorici au atribuit unor personalități ca Hitler, numărul 666. De exemplu, fiecărei litere din care era format numele său, i s-a dat un număr și când se adunau toate numerele se ajungea la suma 666. Mulți susțin și-n prezent că papa de la Roma are acest număr. Trebuie să știți că în antichitate, de exemplu, literele alfabetului reprezentau anumite cifre. De exemplu A este numărul 1; B este numărul 2; C este numărul 3 și așa mai departe.

Așadar, fiecare cuvânt în particular, fiecare nume propriu, poate fi în același timp un număr. Pe unul din pereții orașului Pompei s-a găsit o scriere veche care suna așa: "O iubesc pe aceea care are numărul 545".

Aparența fizică a Anticristului.

Dacă citim în cartea lui Daniel vom afla despre înfățișarea acestui om: (Daniel 7:7, 8, 20) După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică, avea niște dinți mari de fer, mânia, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne". Din referirile profețiilor biblice, știm că acesta este Anticristul, care va veni. Daniel 7:8 spune: "M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură care vorbea cu trufie. Versetul 20 continuă: "Și asupra celor zece coarne pe care le avea în cap, și asupra celui alt corn care ieșise, și înaintea căruia căzuseră trei, asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne". Versetul 25 spune: "El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt și se va încumeta să schimbe vremile, și legea și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme."

Anticristul va fi un om atrăgător, care va influența masele de oameni prin caracterul său. În Apocalipsa 13:5 este scris: "I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule". Cea de-a doua fiară îi va face o statuie Anticristului, care reprezintă imaginea sa, care va vorbi în locul lui și prin care va face semne și minuni, ca și cum el însuși ar fi prezent acolo (Apocalipsa 13:14). El va captiva audiența sa prin elocvență și va mișca masele.

Acolo, unde își fac apariția conducătorii, sunt aplauze frenetice. De exemplu în această țară J. F. Kennedy a avut o personalitate de mare popularitate, a fost un bărbat frumos fizic, a fost tânăr, a fost un bun orator, și soția sa Jaëueline a fost o femeie inteligentă și frumoasă. Pentru poporul american el este o personalitate legendară. Un alt personaj politic de pe scena istoriei a fost Gorbacev. Am urmărit la televizor vizita lui în Germania de Est, cum mulțimile de oameni îl aclamau ca pe un adevărat eliberator. La toate buletinele de știri se vorbea despre Glaznost; eu, personal, am auzit pe doi bărbați discutând într-un restaurant și spunând cât de frumoasă și atrăgătoare este doamna Gorbacev și ce conducător genial este soțul ei. Anticristul va fi o personalitate, care va fi pe placul mulțimilor de oameni ai lumii. El, prin cuvântările sale, va convinge oamenii de nevoia unui guvern absolut de conducere al lumii sub comanda sa. El va fi un om cu o înfățișare fizică deosebit de frumoasă și impresionantă. Deducem aceasta din versetul 20: "Asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură care vorbea cu trufie și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne".

Mulți se întreabă cum se va ajunge ca un singur om să conducă lumea. Când el, însă, va apare pe scenă și evenimentele Marelui necaz au început, iar speranțele multora fiind spulberate, oamenii vor veni în jurul lui și vor face ceea ce le va cere.

Anticristul este un conducător genial.

În Daniel 7:8 este scris: "și cornul acesta avea niste ochi ca de om". Versetul 20 vorbește despre ochii lui din nou. Aceasta se referă la o minte ageră, ascuțită, înțelepciune și iscusință deosebită. Versetul 8 ne spune că acest lider va supune alți trei regi. Progresiv, cu iscusință, el va supune trei regate "și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei dintre cele dintâi coarne". Nu știm cum el va reuși să facă acest lucru, însă el va fi un politician genial, bun diplomat, un conducător iscusit. În Daniel 9:26 este scris despre el că va face un tratat cu Israel, dar acest tratat va fi de scurtă durată" și sfârșitul va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiirile". Acesta este programul politic al Anticristului: potop, război și pustiire." Anticristul este un conducător religios.

Daniel 7:25 ne spune că: "el va rosti vorbe de hulă împotriva, Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile. El va vorbi împotriva Dumnezeului adevărat al cerului. " El se va înălța la niveful lui Dumnezeu, făcând, declarații de pe această poziție.

Apostolul Pavel îl descrie în 2 Tesaloniceni 2.4: "protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu", El va cere și accepta ca oamenii să i se închine lui, ca însuși lui Dumnezeu. Apocalipsa 13.8 spune: "și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat." Au mai fost și alții de-a lungul istoriei care s-au înălțat pe ei înșiși ca Dumnezeu.

Un alt prototip al Anticristului, pomenit adeseori de predicatorii americani, este Antiochus Epiphanes sau Antiochus al IV-lea al Siriei. El a cerut oamenilor să i se închine. Pe monedele din acele timpuri el a schimbat poza lui Zeus cu o poză care semăna cu poza lui însuși.

Anticristul va schimba timpul. În Daniel 7:25 este scris că "el se va încumeta să schimbe vremile". Vă imaginați, dacă legile năturală și morale ale lumii vor fi schimbate, că se va produce haos. De exemplu, în timpul revoluției franceze, conducătorii revoluției au căutat să țină masele în mână prin a schimba săptămâna din 7 zile, așa după cum a stabilit-o Creatorul, în 10 zile. Probabil că, în același fel, Anticristul va încerca să facă un nou calendar.

Anticristul va fi un conducător crud și răzbunător.

În Daniel 7:23,24 este scris: "Fiara a patra, este o a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea

se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.” Versetul 21 spune: “Am văzut deasemenea cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit.” Anticristul va distruge, va duce la supunere, cu brutalitate, pe oricine i se împotrivesc. Așa îmi explic că el va sfâșia pământul, îl va călca în picioare, îl va zdrobi. El, va persecuta și omorî pe sfinții lui Dumnezeu. Deși credincioșii de azi vor fi deja în cer, Anticristul va lupta împotriva credincioșilor de pe pământ în ultimii trei ani și jumătate și-i va martiriza. Așa cum în Germania, naștii au luptat împotriva evreilor devastându-le magazinele sau oprind pe cei ce voiau să cumpere produse din magazinele lor, erau duși în lagăre de detenție iar proprietățile lor erau confiscate, tot așa Fiara va folosi metode economice de presiune și persecuție împotriva tuturor care nu vor primi semnul ei. Anticristul va ajunge să domine întreaga lume și să pună stăpânire pe inimile oamenilor prin puterea întunericului. Deși noi nu putem identifica persoana, adică omul care va fi, totuși, din Cuvântul lui Dumnezeu, putem să ne imaginăm ce personalitate îngrozitoare va fi.

Când Satana a fost aruncat din cer, el și-a început programul, întrupându-se într-un om. Acest om este Anticristul. Așa după cum Isus Hristos este Dumnezeu încarnat în om, tot așa și Anticristul este Satan încarnat în om. Ascensiunea lui Anticrist la putere va fi subtilă, neobservată nici chiar de cei din imediata lui apropiere. Încetul cu încetul, însă, cornul cel mic, crește și ajunge să acumuleze tot mai multă putere. El se va ridica din mijlocul maselor de oameni. Apocalipsa 13:1 ne spune că: “Apoi am văzut ridicându-se din mare o Bară cu zece coarne și șapte capete.” Găsim interpretarea acestui verset dacă citim în Apocalipsa 17:15: “Apoi mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. “

FEMEIA ÎNVĂLUITĂ-N SOARE

Apocalipsa 12:1-17

Capitolul 12 este destul de dificil de explicat, mai ales că mulți teologi i-au dat interpretări greșite. De exemplu catolicii cred că femeia învăluită-n soare reprezintă fecioara Maria însărcinată, cu Isus Hristos, care este în cer. Aceasta nu poate fi adevărat pentru că Isus Hristos s-a născut, a trăit, a fost crucificat pe pământ și apoi s-a înălțat la cer. Mulți credincioși protestanți cred că femeia din Apocalipsa 12 reprezintă Biserica și copilul de parte bărbătească este Isus Hristos. Nici această explicație nu se potrivește adevărului Sfințelor Scripturi pentru că nu Biserica L-a născut pe Domnul Isus, ci Isus a dat naștere Bisericii.

Consider că, conform Sfințelor Scripturi, femeia din Apocalipsa 12 este Israel. Dacă citim în Geneza 37:9-11 găsim că Iosif a mai visat un alt vis și l-a istorisit fraților săi. El a zis: “Am visat un vis! Soarele, luna și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea. L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a muștrat și i-a zis: “ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni eu, mama ta și frații tăi, să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta? “ Stelele din cununa femeii sunt cei 12 fii ai lui Iacov.

În Isaia 54:5, Israelul este portretizat ca fiind soția Domnului: “Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeuul întregului pământ, căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe “nevasta din tinerețe, care a fost izgonită” zice Dumnezeuul tău.” Poporul Israel însă, nu și-a păstrat înalta chemare pe care i-a făcut-o Domnul, de a fi un popor sfânt, ales, în care Dumnezeu să locuiască și să lucreze cu putere. De multe ori acest popor a împrumutat dumnezeii popoarelor vecine și l-a părăsit pe Domnul. Profeții trimiși de Dumnezeu acestui popor proorocesc împotriva lui Israel care adesea este comparat cu o femeie stricată. În Ieremia 3:9 citim: “și astfel prin necurăția ei strigătoare, Israel a spurcat țara, a preacurvit cu piatra și lemnul” este o referire la zeii de piatră și lemn la care se închinau.

În Romani 9 apostolul Pavel descrie chemarea și rolul națiunii lui Israel. Versetele 4 și 5 spun

că: “Ei sunt Israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci”. Din această națiune Dumnezeu a rânduit să se nască Isus Hristos care este copilul femeii însărcinate din capitolul 12.

Al doilea personaj este balaurul roșu cu șapte capete și zece coarne. Desigur că putem ușor identifica acest personaj și din alte pasaje biblice ca Daniel 7:7-8, 24 și Apocalipsa 13. El este Satan. Culoarea roșie reprezintă vărsarea de sânge din perioada Marelui necaz. Cele 10 coarne reprezintă cei 10 împărați (Daniel 7:24) care au domnit în același timp cu viitorul conducător al lumii și care este menționat în Daniel 7:7 și Apocalipsa 13:1. Satan trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca la pământ. Stelele reprezintă îngerii și găsim aceasta în Iov 38:7. Dumnezeu îl întreabă pe Iov: “Unde erai atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” Datorită răzvrătirii sale, Satan a fost aruncat jos din cer (Isaia 14, Ezechiel 28) și la căderea sa o treime din îngeri au căzut împreună cu el. Balaurul stătea în fața femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când se va naște.

Încă de la început Diavolul s-a împotrivit ca Isus să se nască pentru ca ca să nu se împlinească ceea ce este scris în Geneza 3. Satan a împins pe Cain să omoare pe Abel, dar Dumnezeu a pregătit nașterea pe lume a lui Ieșuș. Satan a cauzat înmulțirea răului și a păcatului în lumea veche pe care Dumnezeu a distrus-o prin apele potopului. Dar Dumnezeu a salvat pe Noe, un om sfânt, împreună cu familia lui. Mai târziu Satan a căutat să distrugă copiii nou-născuți în familiile evreilor în Egipt, dar Dumnezeu a ridicat pe Moise, care a eliberat poporul din Egipt. În zilele lui Estera, Satan a împins pe Haman să distrugă poporul Israel dar Dumnezeu a intervenit prin Mardoheu. Sămânța mult promisă a fost păstrată de-a lungul generațiilor până când în final s-a născut Isus Hristos. Diavolul acum se luptă prin Irod, care omoară copiii, dar Iosif și Maria se refugiază împreună cu Isus în Egipt. Diavolul a căutat de mai multe ori să-l omoare pe Isus prin mâna fariseilor și cărturarilor dar nu a reușit. În final l-a pironit pe Isus pe cruce. Pe cruce, însă Isus a zdrobit capul șarpelui, al diavolului, iertând păcatele lumii și călcând peste puterea morții El înviază din morți și se înalță la cer, unde face mijlociri pentru noi.

Război în cer

Versetul 7 spune că “și în cer s-a făcut un război: Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul”. Daniel deasemenea menționează despre un război în cer. Acolo este descris cum îngerului care trebuia să-i aducă lui Daniel răspuns la rugăciune i s-a împotrivit căpetenia împărăției Persiei, adică unul din îngerii lui Satan care lucra pe pământ.

Îngerul Domnului iese, în final, biruitor prin ajutorul arhanghelului Mihail. Știm din cartea lui Iov, că Satan are acces în cer. Când fiii lui Dumnezeu s-au prezentat în fața Domnului și Satana și-a făcut apariția și cere permisiune lui Dumnezeu de a-l încerca pe Iov. În versetul 9 este scris că “Balaurul cel Mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume a fost aruncat pe pământ, și împreună cu el au fost aruncați îngerii lui”. Astăzi diavolul are libertatea de a ne acuza pe noi cei credincioși, el ne acuză în fața Tatălui, dar în același timp, noi avem acolo pe cel mai bun avocat al apărării, pe Isus Hristos. Aceasta are loc până la evenimentele descrise în Apocalipsa 12:9. Diavolul va fi aruncat pentru totdeauna din cer și nu va mai avea acces acolo. Versetul 10 spune: “Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Său; pentru că pârâșul fraților noștri care zi și noapte îi pâra înaintea lui Dumnezeu, a fost aruncat jos.”

Diavolul are mai multe nume în Biblie. Aici, în versetul 9, este numit: Balaurul cel mare, șarpele cel vechi, Diavolul și Satan. Există 2 nume pentru Satan. Unul este din Vechiul Testament iar altul este din Noul Testament. În Vechiul Testament este folosit numele de Satan iar în Noul Testament termenul de Diavol. Termenul de Satan înseamnă cel ce se opune, cel ce se împotrivesc. Căderea lui Satan s-a datorat mândriei și dorinței sale de a fi asemenea lui Dumnezeu. În Isaia 14:12-14 este scris: “Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al

zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”. Termenul folosit în Noul Testament este de Diavol sau Diabolos din limba greacă, care înseamnă defăimător, adică cel ce acuză, ne vorbește de rău în fața Tatălui. Prin toată activitatea lui, el determină pe oameni să facă rău, să păcătuiască. De exemplu, Diavolul a intrat în Iuda Iscarioteanul și l-a determinat să-L vândă pe Domnul. Tot el îl ispitește și-l determină pe Petru să se lepede de Domnul de trei ori. El a fost acela care a determinat pe Anania și Safira să mintă. În Fapte 5:4 este scris:”Petru i-a zis: Anania pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?”

Diavolul, având acces la tronul lui Dumnezeu, poate cere, ca și în cazul lui Iov, încercarea oricui dintre noi. Domnul îl avertizează pe Petru în Luca 22:31 și spune: “Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu m-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta, și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”. Lui Iov, Diavolul i-a cauzat moartea fiilor și fiicelor sale, precum și pierderi materiale care-n acele zile constau în turme de oi și vite; precum și suferințe fizice. Diavolul ne poate ispiti dar nu și determina în a săvârși păcatul (Iacov 1:14). De aceea trebuie să ne împotrivim ispitelor și atunci Diavolul nu are ce căuta în viața noastră.

În Apocalipsa 12 este scris că Diavolul va fi aruncat pentru totdeauna din cer și atunci se vor întâmpla trei lucruri:

- 1) va fi bucurie în cer.
 - 2) vor fi mari persecuții pe pământ.
 - 3) se va vedea protecția lui Dumnezeu.
- Să le studiem pe rând:

1) Bucurie în cer.

Versetele 11 și 12 spun: “Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte. De aceea bucurați-vă ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. Unii comentatori ai Bibliei cred că versetele 10, 11 și 12 reprezintă cântarea de laudă a martirilor de sub altar, amintiți în Apocalipsa 6:9. Vestea bună este că Diavolul părăsește cerul, dar vestea rea este că el vine pe pământ.

Observați că martirii l-au biruit pe Satana prin sângele Mielului. și noi astăzi numai prin sângele Mielului putem avea biruința asupra Diavolului. În sângele Mielului există puterea de biruință: marea gloată din Cap. 7 a ieșit biruitoare și și-a albit hainele în sângele Mielului. Dușmanul sufletelor noastre, Diavolul, este un dușman înfrânt, prin sângele care s-a vărsat la Golgota pentru noi. Noi suntem victorioși împotriva lui prin sângele lui Isus Hristos.

2) Persecuții pe pământ.

După ce Diavolul va fi aruncat pe pământ, știind că are puțină vreme, deci 3 ani și jumătate, va începe cu furie să persecute și să urmărească femeia, care a născut copilul de parte bărbătească. Deci femeia reprezentând Israelul va fi ținta atacurilor lui Satan. și astăzi observăm ura împotriva evreilor oriunde ar locui aceștia în lume. Atacul terorist de la Buenos Aires, din Argentina, sau peste tot în alte țări ale lumii ne spune că acolo unde este ură antisemitică, este Diavolul la lucru. Ura lui Hitler și exterminarea a milioane de evrei în al doilea război mondial a fost tot acțiunea Diavolului împotriva lui Israel. Motivul principal de ură al Diavolului împotriva lui Israel este că această națiune a adus în lume pe Isus Hristos, care l-a înfrânt pe Diavol la Golgota.

Versetul 15 ne spune că: “Șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie ca s-o ia râu”. Unii au crezut că printr-o inundație a țării, Diavolul va căuta să distrugă pe Israel, dar, din studiul geografic al acestei țări, s-a ajuns la concluzia că aceasta va fi imposibil. Probabil că

acest râu simbolizează eforturile Diavolului de a extermina Israelul. Ura Diavolului este atât împotriva națiunii Israel în general, (versetele 12 - 14) cât și împotriva rămășiței (vers 17) adică cei 144 de mii.

3) Protecția lui Dumnezeu.

Femeia hăituită și urmărită de Diavol în timpul persecuției primește de la Dumnezeu: “două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, 2 vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui”.

Acest loc de refugiu nu este clar identificat. Mulți comentatori spun că este Petra, fosta cetate al lui Naboteans, în Edom, în sudul Mării Moarte. Această cetate are un acces îngust, care ușor poate fi închis și care se continuă cu un mare canion, capabil să adăpostească mii de oameni.

În Apocalipsa 12:14 este descris că femeii i s-au dat 2 aripi ale vulturului celui mare ca să zboare în pustie. Mulți cred că aceasta înseamnă o posibilitate de scăpare a tuturor evreilor din întreaga lume, pe calea aerului. Nu putem ști exact cum Dumnezeu va ocroti Israelul în acea vreme, dar așa cum la ieșirea din Egipt, i-a ocrotit prin apele Mării Roșii, a fost cu ei 40 de ani în pustie, le-a dat biruință asupra dușmanilor, El va găsi o modalitate de izbăvire din mâna șarpelui. În Exod 19:4 este scris:” Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine”.

Cred că Domnul Isus în Marcu 13:14 se referă la aceste zile de grea încercare pentru Israel: “Când veți vedea “urâciunea pustiirii” stând acolo unde nu se cade să fie, cine citește să înțeleagă, atunci oricine va fi în Iudea să fugă la munți.”

Perioada de persecuție va fi de trei ani și jumătate. Vesetul 14 ne spune că femeia va fi hrănită în pustie “o vreme, vremi și jumătatea unei vremi” iar în versetul 6 scrie că: “femeia va fi hrănită în pustie o mie două sute șazeci de zile”. Termenul de o vreme, folosit și în cartea lui Daniel, este interpretat de teologi ca o perioadă de un an de zile, apoi cuvântul “vremi” se referă la 2 vremi, deci doi ani. Jumătatea unei vremi reprezintă 6 luni de zile. Dacă facem legătura cu cap. 11 vers 2 unde este scris că: “Neamurile vor călca în picioare Sfânta cetate, adică Ierusalimul 42 de luni”, aceasta corespunde exact cu același număr de zile din cap. 12. Este o perioadă de persecuție și război a Diavolului cu scopul de a distruge complet Israelul. Ca și altădată, când Diavolul a încercat aceasta în alianța arabă împotriva Israelului, când dușmanii lui Israel îi declarau moarte și ștergerea lui pentru totdeauna de pe harta globului, Dumnezeu, prin războiul din 1967 a dat biruință deplină lui Israel.

În tot ce se întâmplă în lume ni se pare de multe ori că Diavolul este în controlul multor evenimente. Dumnezeu, însă, are anumite perioade de timp, când intervine și face anumite lucrări după planul Său. Dumnezeu și-a atribuit dreptul de a alege când va pedepsi pe Diavol și pe îngerii lui. De aceea, deși El a îngăduit ca Diavolul să existe și să-și facă lucrarea de mii de ani, acum, în cap. 12 îl judecă în faze succesive. Satan și-a așezat tronul sus, dar tronul lui Dumnezeu este mai presus. Satan este puternic, dar Dumnezeu este Atotputernic. Satan este liber, acum, dar Dumnezeu îl va întemnița odată pentru totdeauna; el nu va mai putea să lovească sau să rănească pe sfinți.

Cine sunt cei doi martori?

Trebuie deasemeni să înțelegem că, cei doi martori, chiar dacă în realitate nu vor fi Moise și Ilie reîncarnați, vor fi prin lucrarea și manifestarea lor ca și Moise și Ilie. Misiunea sau lucrarea celor doi martori se caracterizează prin faptul că ei vor fi însoțiți de o putere deosebită de sus. Păcatul și corupția în acele zile va fi așa mare încât propovăduirea lor va face ca oamenii să-i urască. Ei vor spune pretutindeni că plăgile care au venit asupra pământului sunt datorită păcatelor oamenilor, și dacă aceștia nu se întorc la Dumnezeu, alte nenorociri vor mai veni peste ei. Ei vor predica împotriva Fiarei și vor stârni mânia iudeilor spunându-le că închinarea lor în templu este un păgânism absolut. Oamenii vor voi să-i omoare, datorită faptului că ei vor

da pe față păcatele în care trăiesc. Nimeni însă, nu le poate face nici un rău pentru că în Apocalipsa 11:5 este scris: “Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor”. Dumnezeu dă celor doi martori o perioadă determinată de timp de 42 de luni pentru îndeplinirea lucrării lor. Ei nu vor putea fi omorâți până nu-și vor sfârși lucrarea și până când Dumnezeu va permite acest lucru.

Versetul 7 ne spune că “Fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, îi va chinui și-i va omorî.” Acești doi oameni vor fi așa de urâți de populația pământului încât atunci când vor afla de moartea lor se vor veseli. De aici deducem răutatea și întunericul în care vor trăi oamenii acelor zile.

După ce vor fi uciși, vor fi lăsați în piața cetății 3 zile și jumătate. Aceasta, după toate obiceiurile și ritualurile de înmormântare iudaice este un sacrilegiu. În cultura iudeilor, oricine murea era înmormântat în aceeași zi, dacă nu trebuia îmbălsămat în vederea depunerii în mormânt. Probabil că peste tot în lume se va afla că cei doi profeți ai lui Dumnezeu au fost uciși. Versetul 10 ne spune: “Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei și își vor trimite daruri unii altora” Mulți, probabil că se vor duce la Ierusalim să le vadă trupurile lor neînsuflăte.

Dar, când locuitorii pământului se vor bucura mai mult de moartea lor, Dumnezeu își va arăta din nou puterea și slava Sa. Versetele 11 și 12 ne spun că: “După trei zile și jumătate, Duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare și o mare frică i-a apucat pe cei ce i-au văzut. și din cer s-a auzit un glas care le zicea: “suiți-vă aici” și s-au suit într-un nor spre cer, iar vrăjmașii lor i-au văzut.” Desigur că această veste va circula cu repeziciune peste tot în lume.

Mai ales că la înălțarea celor doi martori la cer s-a produs un cutremur de pământ care a dus la moartea a 7.000 de oameni. Cei rămași în viață au dat slavă Dumnezeului cerului. Observăm cum bucuria locuitorilor pământului se transformă în groază, încă mai mult, ei, în final, Îl slăvesc pe Dumnezeu. Cu toate acestea ei nu vin cu pocăință înaintea lui Dumnezeu ca să-și schimbe viața, ei fac lucrul acesta de frică. Vom vedea în capitolul următor cum inima lor se împotrivesc tot mai mult și continuă să se răzvrătescă împotriva lui Dumnezeu. Se pune întrebarea ce facem noi?

Dumnezeu trimite în lume eve-nimente care să ne atragă atenția, cum ar fi boli contagioase, care afectează populația în masă. În Zair a izbucnit o boală cauzată de virusul Ebola, care duce la o sângerare a tuturor organelor cauzând moartea. Organele responsabile cu sănătatea de la Națiunile Unite au luat măsuri de urgență pentru a opri răspândirea acestei boli. Oamenii de știință din SUA au fost trimiși să examineze virusul care ar cauza această boală. Ei au fost îmbrăcați în costume speciale ca niște cosmonauți pentru a nu fi infectați de acest virus. De altfel, semnele venirii Domnului sunt prezente în lumea de azi. Cutremure frecvente de pământ, epidemii de boli în masă ca SIDA, conflicte armate între națiunile pământului, oamenii caută plăceri de tot felul: muzică rock, droguri, bani etc. Cartea Apocalipsa ne reamintește că perioada harului lui Dumnezeu se va sfârși odată. Astăzi, cu toate că păcatul se înmulțește cu repeziciune în lume, încă mai este posibilitate de pocăință.

Întrebarea mea este: Unde ești tu? Încotro mergi? De ce nu ascuți când Dumnezeu îți vorbește? Dumnezeu îngăduie multe lucruri în viața noastră pentru a ne trezi atenția. Iov spune că și-n durere Dumnezeu cercetează pe om atunci când durerea îi mistuie măruntaiele. Dar atunci când durerea trece, oare noi continuăm să umblăm cu Dumnezeu?

PROCLAMAREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI ISUS HRISTOS

Apocalipsa 11:14-19

Pe pământ Necazul cel mare continuă , culminând cu apariția Fiarei, care va forța pe toți locuitorii pământului să i se închine. Între capitolele 6 și 19 facem cunoștință cu mânia și urgia

lui Dumnezeu, care sunt revărsate pe pământ. Multe capitole din Apocalipsa sunt deprimante, dar Dumnezeu totuși ne dă o speranță asupra planurilor Sale mărețe de viitor. Evenimentele se petrec cu repeziciune și versetele 14 și 15 ne spun: “A doua nenorocire a trecut. Iată că a treia nenorocire vine curând. Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. și în cer s-au auzit glasuri puternice; care ziceau: Împărăția lumii a trecut în mâinile Dumnezeului nostru și ale Hristosului Său. și El va împărăți în vecii vecilor”. Versetele acestea, de fapt sunt o prevestire a ceea ce se va petrece în viitor. Domnul Isus nu este, oficial, încoronat ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor, aceasta va avea loc mai târziu, după ce El va înfrânge pe toți dușmanii Săi în bătălia de la Armagedon. Împărățiile și puterile lumii de azi sunt sub autoritatea și dominația lui Satan. Dumnezeu are, de fapt, suveranitatea și autoritatea asupra lumii, dar atunci, El va intra în controlul deplin al evenimentelor. Se pune întrebarea, însă: Cât mai durează până când va veni Împărăția Sa? În capitolul 6, sufletele de sub altar cer ca Dumnezeu să treacă la acțiune și să judece pe cei răi. De fiecare dată când noi rostim rugăciunea Tatăl nostru, cerem ca să vină Împărăția Sa. Când al șaptelea înger a sunat din trâmbiță, s-au auzit explozii de bucurie în cer.

Isus împărățește în veci.

Îngerii, oastea cerească, împreună cu Biserica răpită, reprezentată prin cei 24 de bătrâni, s-au aruncat cu fețele la pământ, slăvind-L și laudându-L pe Dumnezeu. Aceștia ziceau: “Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești, și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.” Am putea spune că atunci când îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță, s-a anunțat oficial începerea Împărăției lui Dumnezeu.

Isus Hristos va domni în vecii vecilor. Frederich Handel a folosit versetul 15 din capitolul 11 pentru corul final din oratoriul “Mesia”. Detaliile despre transferul de putere în mâna lui Mesia, le vom studia în capitolele următoare. Putem spune că versetul 15 este proclamarea încoronării lui Isus Hristos ca rege. Acest eveniment nu se va petrece decât după ce evenimentele dintre capitolele 12 și 18 vor avea loc. Mulți nici nu înțeleg că Împărăția lumii acesteia nu aparține lui Isus Hristos; ea de fapt aparține lui Satan. În Ioan 12:31, Satan este supranumit “stăpânitorul sau prințul lumii acesteia”.

Înainte ca Domnul să-și ia în stăpânire împărăția Sa, El trebuie să curățească pământul de păcat și după aceea va domni peste tot pământul ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor. În Daniel 7 este descris cum o piatră a lovit chipul de aur din visul lui Nebucadnețar și l-a făcut bucăți. Această piatră s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul. Versetul 18 este o anticipare a sfârșitului și este scris că: “Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți; să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul”.

De multe ori, în profețiile biblice, atunci când două evenimente sunt puse împreună în același verset, se pare că evenimentele se vor întâmpla unul după altul, dar în realitate este distanță de timp între ele. De exemplu, în cartea lui Isaia 61:1, este o profeție care se extinde între prima și a doua venire a Domnului, fără nici o explicație: “Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozirea, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru”. Care este diferența dintre cele două fraze, să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru? În prima parte a versetului ne vorbește despre Isus, când a venit ca un copil în lumea noastră umană, iar a doua parte a versetului, când va veni ca rege, iar perioada în care noi trăim aș putea spune că este virgula dintre cele două fraze. Însuși Domnul Isus s-a referit la acest pasaj din Isaia. În Luca 4:16-19 este scris: “A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în Sinagogă. S-a sculat să citească, și i s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o a dat peste locul unde este scris: Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evangelia; M-a trimis să tămăduiesc pe

cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia, și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Dacă urmărim Isaia 61, observăm că Isus și-a oprit citirea în mijlocul versetului 2, nu a continuat cu fraza următoare, care vorbește de ziua de răzbunare a Domnului. De ce oare? Pentru că versetul 24 spune: “Atunci, a început să le spună: “Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”. Restul versetului nu era încă împlinit. O altă ilustrație asemănătoare este 1 Corinteni 15:23-24 “dar fiecare va învia la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod, apoi la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos. În urmă va veni sfârșitul când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice stăpânire, și orice putere.” În cele două versete Pavel ne dă ordinea în care vor învia morții. Hristos a fost primul înviat dintre cei morți, apoi la venirea Lui vor învia cei ce aparțin Lui, apoi vine sfârșitul. Între prima venire a lui Hristos și prima înviere a celor sfinți va fi o distanță de peste 2000 de ani. Apoi vor mai trece încă 1000 de ani până va veni sfârșitul. Același lucru se întâmplă și-n Apocalipsa 11:18. Evenimentele descrise în acest verset nu se vor petrece într-o zi, ci la o distanță de ani de zile. Prima parte a versetului spune că : “ Neamurile se minunează, dar a venit mânia Ta” este o împlinire a celor scrise în Psalmul 2: “Împărații pământului se răscoală, și domnitorii pământului se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său zicând:”Să le rupem legăturile și să scăpăm de lațurile lor!”. Cel ce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei.” Ne reamintim cum mulți oameni au venit la Ierusalim și s-au bucurat de moartea celor doi martori; acum nu le rămâne decât să facă război împotriva lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu râde de ei pentru că nimeni nu poate sta împotriva puterii Lui. Dumnezeu va începe din nou să judece și să pedepsească, pentru că a venit vremea să judece morții. Această frază ne duce în Apocalipsa 20:5 unde este scris: “Ceilalți morți nu au înviat până nu s-au sfârșit cei 1000 de ani.”

Dumnezeu va judeca Neamurile.

Mulți credincioși nu înțeleg că ei nu vor sta la judecata finală din fața tronului alb. Dumnezeu va învia pe toți oamenii care au trăit vreodată pe pământ pentru a sta la judecată. Tot în versetul 18 este reamintită răsplata sfinților, pentru faptele lor; “să răsplătești pe robii tăi proorociei, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău”. În finalul versetului 18 este scris: “ și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul”. Cine sunt aceștia? Aceștia nu pot fi alții decât demonii, care au devastat pământul.

Cred că se potrivește ceea ce este scris în Isaia 24:21 cu evenimentele descrise de Ioan în finalul versetului 18 din Apocalipsa 11. În Isaia 24:21 este scris:” În ziua aceea Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus iar pe pământ pe împărații pământului”. Ceea ce este anunțat și în versetul 18 se va întâmpla în capitolele următoare. Din cele descrise de Ioan în capitolul 11, reiese în evidență bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu chiar și atunci când El judecă. Caracterul lui Dumnezeu este ilustrat așa de frumos în Psalmul 119:137 ”Tu ești drept Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană”. La începutul capitolului 11 ne este redată imaginea Templului care va fi construit și-i spune lui Ioan: “Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el”, iar în finalul capitolului este descrisă imaginea Templului din cer. Versetul 19 ne spune: “Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer a fost deschis; și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său.” Pentru poporul Israel, chivotul legământului era simbolul Legii. Acolo se afla un vas cu mană care amintea lui Israel cum Dumnezeu i-a hrănit prin pustie. Tot acolo se afla toiagul lui Aaron, care înfrunzise (Evrei 9:4) și care simbolizează prezența Dumnezeului cel viu. Chivotul legământului a dispărut, după ce evreii au fost împrăștiați printre alte popoare, dar însemnătatea lui a rămas aceeași. Vedenia lui Ioan vine să întărească faptul că chivotul legământului Său cu poporul sfânt nimeni nu-l poate distruge, nici războiul, nici furia Fiarei pentru că este sub protecția lui Dumnezeu. Deși nimeni nu va putea scăpa în lumea aceasta de necazuri, suferințe, totuși în mijlocul lor avem Cuvântul lui

Dumnezeu care este viață și este suficient pentru noi.

Finalul versetului 19 ne spune din nou că “au fost fulgere, glasuri, tunete și un cutremur de pământ!” Se pare că Dumnezeu mișcă pământul pentru a atrage atenția oamenilor. Când cutremurele lovesc pământul, oamenii sunt scoși afară din casele lor și sunt nevoiți să locuiască în corturi, sunt pierderi materiale și inima oamenilor se umple de groază.

Chiar dacă toate aceste lucruri vor veni peste lumea întreagă, noi totuși nu ne temem “chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor”. El este în control al tuturor lucrurilor, al istoriei și al timpului. “El este Cel ce era, care vine și care a pus mâna pe puterea Sa cea mare și El a început să împărățească” (Apocalipsa 11:17). 2

CEI DOI MARTORI

Apocalipsa 11:1-13

Mulți comentatori ai Apocalipsei au considerat capitolul 11 ca unul din cele mai grele de înțeles. Dacă-l citim cu atenție, observăm că este prin esență un capitol care se referă la Israel, pentru că se referă la Cetatea cea Sfântă, Templu, mobilierul din Templu. Nu este vorba aici de Biserică, ci despre un timp în viitor, când evreii vor fi din nou în centrul planului lui Dumnezeu. În al doilea rând acesta este un capitol profetic. Atunci când acest capitol a fost scris de Ioan, nici măcar nu a existat un Templu în Ierusalim. În al treilea rând noi trebuie să înțelegem acest capitol în mod literal, mulți caută să-l interpreteze simbolic, alegoric.

Cetatea, care este menționată în versetul 8 și supranumită Sodoma și Egipt, nu este alta decât Ierusalimul. Perioada de 42 de luni sau o mie două sute șaiszeci de zile, sunt 3 ani și jumătate. Cei doi martori sunt oameni reali care își vor desfășura activitatea în această perioadă. Capitolul 11 este o continuare a capitolului 10 și este, ca și capitolul 10, un interludiu sau intrerupere a evenimentelor între a șasea și a șaptea trompetă. “Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi-a zis: Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. Dar curtea de afară a Templului lasă-o la o parte nemăsurată, căci a fost dată Neamurilor; care vor călca în picioare sfânta cetate 42 de luni” (Apocalipsa 11:1).

Dacă studiem puțin istoricul Templului din Ierusalim, vom vedea că sunt menționate în Scripturi 5 temple. Primul Templu care a fost construit de Solomon a fost distrus de Nebucadnețar în 578 î.H. (2 Cronici 36:13-21). Al doilea Templu a fost construit de Zorobabel când a adus pe prinșii de război înapoi din Babilon (Ezra 5:2). Acest Templu a fost distrus de Antiohus Epiphanes în 168 î.H. Al treilea Templu a fost cunoscut ca templul lui Irod și a fost distrus de generalul roman Titus în 70 D.H. Ultimele două temple se vor construi în viitor. Unul se va construi în timpul Marelui necaz, al cincilea va fi templul din timpul mileniului descris de Ezechiel, în cartea sa profetică la Ezechiel 40:45. Templul menționat aici este templul pe care evreii îl vor construi în perioada Marelui necaz. Noi vedem că evreii de peste tot din lume se repatriază în Israel și ei nu o fac aceasta spre pocăință; repatrierea lor nu este o mișcare spirituală. Templul care se va construi în perioada Marelui necaz nu va duce la o trezire spirituală. Din contră, acest templu va fi centrul de comandă al lui Anticrist. În 2 Tesalonoceni 2:3 este scris: “Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci ziua Domnului nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și se va descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu.” Cred că apostolul Pavel se referă în acest pasaj, la viitorul Templu unde se va instala Anticristul.

În prima parte a perioadei Marelui necaz el va face un legământ cu Israel prin care se angajează să-i ajute să construiască templul, pentru ca evreii să se închine după obiceiurile lor, dar la mijlocul perioadei Marelui necaz el va rupe tratatul semnat cu Israel și va defăima Templul așa cum spune apostolul Pavel: se va instala acolo și se va da drept Dumnezeu. Acest act se numește “urâciunea pustirii” despre care menționează și Domnul Isus în Matei 24:15: “De aceea, când veți vedea “urâciunea pustirii” despre care a vorbit proorocul Daniel, “așezată în

locul sfânt, cine citește să înțeleagă”. Proorocul mincinos va instala acolo imaginea fiarei și se vor închina la idoli. Domnul îi cere lui Ioan să treacă din nou la acțiune și de această dată să măsoare templul. Ioan primește un instrument de măsurat. Acest instrument de măsurat era de 6 coți. Cotul reprezenta distanța de la cot la vârful degetului mijlociu și se presupune că avea 45 cm (18 inci), așa că această prăjină sau trestie avea aproximativ nouă picioare. Ioan primește dispoziții să măsoare Templul, dar curtea de afară a Templului să nu fie măsurată pentru că a fost dată neamurilor.

Templul de la Ierusalim a fost divizat în 4 curți sau încăperi. Era curtea neamurilor, în care cei ce erau de alte naționalități puteau intra dar nu puteau trece de o anumită barieră și dacă treceau erau pedepsiți cu moartea. Între curtea neamurilor și următoarea încăpere era o balustradă pe care erau tăblițe avertizând neamurile de faptul că dacă vor trece de acel punct, vor muri. Apoi era curtea femeilor, după care urma curtea israeliților, iar ultima era curtea preoților care conținea altarul de aramă unde se ofereau sacrificii și altarul tămâierii făcut din aur, urmat de Sfânta Sfintelor, unde numai Marele Preot avea acces o dată pe an. Acesta când intra acolo era legat, pentru că în cazul în care nu era curat putea fi lovit cu moartea și trebuia tras afară. În versetul 3 facem cunoștință cu 2 martori: “Voi da celor doi martori ai Mei să proorocească îmbrăcați în saci o mie două sute șazeci de zile”. Nu știm exact când cei doi martori apar pe scenă. Mulți cred că cei doi martori își încep misiunea la începutul Marelui necaz, cam în același timp când Anticristul face legământ cu Israel. Deasemeni se crede că, prin misiunea celor 2 martori cei 144.000 sunt pecetluiți.

Cine sunt cei doi martori?

Cei doi martori sunt oameni reali, nu cum ar interpreta unii, Noul și Vechiul Testament, sau legea și proorocii. Ei vor face multe minuni pe pământ și-n final Fiara va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî și trupurile lor moarte vor zăcea în piața din mijlocul orașului 3 zile și jumătate.

În timpul misiunii lor ei sunt îmbrăcați în saci. Aceasta era ținuta de post a unui israelit. Citim în cartea Esterei, cum Mardoheu când a aflat despre planul lui Haman de a ucide pe evrei “Și-a sfâșiat hainele, s-a îmbrăcat și s-a presărat cu țărână. Apoi s-a dus în mijlocul cetății scoțând strigăte amare”. Iacov s-a îmbrăcat în sac când i-a fost adusă vestea morții fiului său Iosif. (Geneza37:34)

Cei doi martori sunt comparați în versetul 2 cu doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului. În cartea lui Zaharia la capitolul 4 sunt descriși în mod asemănător doi martori, Iosua și Zorobabel. Cei doi martori sunt portretizați prin doi măslini și două sfeșnice, pentru că sfeșnicul era obiectul care dădea lumina în acele vremuri, iar măslinii produceau fructul din care se fabrica uleiul sau untdelemnul care ardea în candelă. Cu alte cuvinte cei doi martori vor lumina în întunericul din perioada Marelui necaz și vor fi alimentați de uleiul Duhului Sfânt. Ei sunt profeți cu putere de a face minuni. Versetul 6 ne spune că: “Ei au putere să închidă cerul, ca să nu ploaie în zilele proorociei lor, și au putere să prefacă apele în sânge, și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi”. Pe deasupra cred că ei vor predica Evanghelia și nimeni nu le va face nici un rău pentru că versetul 5 ne spune că: “dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc care mistuie pe vrăjmașii lor”.

Dumnezeu de multe ori s-a folosit de două persoane într-o lucrare. De exemplu, Domnul Isus când a trimis în lucrare pe cei 70, i-a trimis doi câte doi înaintea Lui (Luca 10:1). În Vechiul Testament se cerea ca prin mărturia a două persoane să se judece o situație. La învierea lui Isus Hristos au fost doi îngeri, care au vestit aceasta femeilor. La înălțarea Domnului Isus s-au arătat doi bărbați în alb, care au vorbit ucenicilor.

Dacă urmărim în Sfintele Scripturi, Dumnezeu s-a folosit în lucrare de: Moise și Aaron, Iosua și Caleb, Zorobabel și Iosua, Petru și Ioan, Pavel și Sila, Timotei și Titus. și acum se naște întrebarea cine sunt cei doi martori? Mulți cred că cei doi martori vor fi Ilie și Enoh. Apostolul Pavel scrie la Evrei 11:5 că “prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ ca să nu vadă

moartea”. Cu alte cuvinte a fost răpit la cer. Tot răpit la cer a fost și Ilie. Mulți cred că unul din martori va fi Ilie pentru că în Maleahi 3:1-3 și 4:5-6 este scris că Ilie va veni înainte de a doua venire a Domnului. Atunci când evreii sărbătoresc paștele ei pun pe masă o cupă numită cupa lui Ilie. Ei fac acest lucru pentru că cunosc aceste pasaje scripturale, că înainte de venirea lui Mesia trebuie să vină Ilie. Acest pasaj scriptural din Maleahi s-a împlinit și unii cred că Ioan Botezătorul a fost Ilie. Dar aceasta nu este adevărat pentru că Ioan a fost întrebat dacă el este Ilie și a răspuns că nu (Ioan 1:21).

Unul din motivele care ne indică pe Ilie, este că semnele pe care le vor face cei doi martori din Apocalipsa 11:6: “ei au putere să închidă cerul, ca să nu ploaie, în timpul proorociei lor,” sunt asemănătoare ce ceea ce a făcut Ilie în Israel pe timpul lui Ahab, când a închis cerul să nu dea ploaie pentru o perioadă de trei ani și jumătate și această perioadă coincide perfect cu durata de 3 ani și jumătate de acțiune a celor doi martori. Ilie a mai apărut încă o dată în Scripturi, pe muntele schimbării la față. După unii cercetători ai Bibliei al doilea martor ar fi Enoh. Enoh și Ilie sunt singurii oameni care au fost răpiți la cer și nu au murit în trup. Despre Enoh, Biblia, nu ne spune prea multe lucruri. Știm din Sfintele Scripturi că și el a fost un prooroc neprihănit, care a umblat mulți ani cu Dumnezeu și apoi Dumnezeu l-a mutat, adică l-a răpit la cer.

În Genesa 5:21-24 este scris: “la vârsta de șaiszeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost de 365 de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut pentru că l-a luat Dumnezeu”.

Un alt pasaj biblic în care Enoh este menționat, se află în Iuda versetele 14 și 15 “Și pentru ei a propovăduit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: “iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți”. Deasemeni Enoh este menționat în Evrei 11:5. “Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu”. Deși apostolul Pavel spune că Enoh a fost mutat ca să nu vadă moartea, cei care susțin că Enoh este al doilea martor, spun că el trebuie să se întoarcă pe pământ împreună cu Ilie și să moară pentru că apostolul Pavel spune în Evrei 9:27 că “oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. Toți oamenii vor muri, în afară de cei mântuiți, rămași în viață în momentul răpirii Bisericii, când vor fi răpiți în slavă și nu vor vedea moartea nici ei, ca și Enoh.

Un alt candidat pentru slujba celui de-al doilea martor este Moise și este o interpretare care se potrivește mai bine cu textul biblic. Pe muntele schimbării la față Ilie apare împreună cu Moise, deducem că ei au mai lucrat împreună. Dacă urmărim versetul 6, se pare că jumătatea versetului aparține lucrării pe care a făcut-o Ilie în Israel, iar cealaltă jumătate aparține lui Moise. “Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în timpul proorociei lor”, este o lucrare care a făcut-o Ilie, puteți afla aceasta citind 1 Impărați 17. În cealaltă jumătate a versetului 6 citim “Și au putere să prefacă apele în sânge, și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi”. Cred că aceasta i se potrivește lui Moise prin semnele care le-a făcut înaintea lui Faraon. Moise a murit, dar nimeni nu știe unde a fost îngropat (Deuteronom 34:5-6). Probabil că trupul lui Moise a fost prezervat de Dumnezeu ca mai târziu să fie restaurat. Dacă evreii ar fi știut unde a fost îngropat Moise probabil că l-ar fi zeificat. În cartea lui Iuda versetul 9 citim cum “arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: Domnul să te mustre”. Oare de ce îngerul Mihail și Diavolul se certau pentru trupul lui Moise? Cred că Dumnezeu mai are ceva de lucrat cu Moise, și l-a înmormântat într-un loc secret, ceea ce a dus la intervenția Diavolului care se împotriva planului lui Dumnezeu în legătură cu trupul lui Moise. În acest

capitol avem de-a face în exclusivitate cu Israel, pe care nu-l interesează altceva decât legea și proorocii. Așadar Moise reprezintă legea, iar Ilie proorocii.

MESAGERUL DIN CER

Apocalipsa 10:1-11

Unul dintre marile atribute ale lui Dumnezeu este mila sau îndurarea. De-a lungul istoriei, când omenirea a căzut în grele păcate, Dumnezeu și-a arătat dragostea trimițând în lume pe însuși Fiul Său. Dragostea, îndurarea, și harul lui Dumnezeu sunt ilustrate frumos și-n Apocalipsa. Capitolele 10 și 11 sunt un interludiu, o întrerupere a acțiunii între a șasea și a șaptea trompetă. În aceste capitole ne sunt descoperite trei evenimente care se vor întâmpla în viitor. Prima descoperire vine printr-un înger cu mare putere (Apocalipsa 10:1-11), a doua prin cei doi martori (Apocalipsa 11:1-14) și a treia prin bătrânii din cer (Apocalipsa 11:15-19). Chiar dacă triumful final al lui Hristos nu este decât după acțiunea ultimului potir, totuși, lui Ioan îi este descoperită victoria finală și felul cum Isus Hristos va lua în posesia Sa această planetă. Aceasta ne dă noi speranțe, ca și copiii ai lui Dumnezeu, că El este în controlul timpului, al istoriei, și că nimic din ce se petrece în lume, nu este fără știrea Lui. De multe ori, când am văzut că cei răi ajung la putere, m-am întrebat unde este Domnul? De ce multe lucruri sunt îngăduite să meargă rău în lume, sau chiar în multe biserici, oare nu vede Domnul toate acestea? În Plângerile lui Ieremia 3:35 este scris "Când se calcă dreptatea omenească în fața celui Prea Înalt, când este nedreptățit un om în pricina lui, nu vede Domnul?" Desigur că Domnul îngăduie să se întâmple multe lucruri în lume și chiar forțele întunericului nu fac decât să împlinească voia și planul lui Dumnezeu mai dinainte determinat.

Îngerul lui Iehova.

Îngerul care se arată în vedenie lui Ioan, vine din cer pentru a-i aduce speranță și încurajare, atât pentru el cât și pentru ceilalți credincioși. Acest înger, prin întreaga sa aparență, este deosebit. Unii comentatori ai Apocalipsei cred că este același înger care apare și-n capitolul 7 și 8, cu misiunea de a opri ca pământul, marea sau copacii să fie vătămați, până când cei 144.000 vor fi pecetluiți. În capitolul 8, El apare în fața altarului și aruncă pe pământ focul de pe altar și ca urmare pământul, marea și corpurile cerești sunt lovite cu multe urgii.

În capitolul 10, El apare ca rege și profet, care își asumă autoritate deplină asupra pământului. Cine este acest înger? Mulți cred că acest înger este Mihail, alții cred că este un alt înger cu misiuni speciale de la Dumnezeu. Dar eu cred că descrierea acestui înger ne indică faptul că nu este altul, decât îngerul lui Iehova, căpetenia oștirii Domnului, Domnului Isus însuși. Domnul de multe ori s-a arătat poporului său Israel în Vechiul Testament și această manifestare este denumită de teologi theophanies, El fiind o personalitate deosebită pentru poporul evreu. Dumnezeu a programat în așa fel istoria care gravitează în jurul acestui popor. În primele 69 de săptămâni din cartea lui Daniel, Dumnezeu are de-a face cu națiunea lui Israel. Între a 69-a și a 70-a săptămână este o paranteză sau o perioadă a harului rezervat pentru noi, neamurile.

În capitolul 10, nu mai suntem în perioada harului ci în a 70-a săptămână a lui Daniel, care aparține din nou lui Israel. De aceea Domnul se prezintă în același fel ca și-n cartea lui Daniel. Observați asemănarea dintre apariția Domnului, în Apocalipsa 10:1 și apariția Lui în alte pasaje din Noul și Vechiul Testament. El este învăluit într-un nor, și norii sunt întodeauna asociați cu prezența lui Dumnezeu. Versetul 1 ne spune "Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul, fața lui era ca soarele, și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc." Această înfățișare a Domnului ne reamintește de imaginea Hristosului înviat din Apocalipsa 1:15, "Picioarele lui erau ca arama aprinsă" iar aici sunt asemănați cu "niște stâlpi de foc". În Apocalipsa 1:7, El este descris din nou "Iată că el vine pe nori". Domnul se prezintă lui Israel și-i vorbește pe muntele Sinai într-un nor gros (Exodul 19:9), deasemeni îl conduce pe Israel în pustie, în timpul zilei printr-un nor. În Faptele Apostolilor 1:9 ne este descris cum Domnul s-a înălțat la cer într-un nor. Deasupra este curcubeul ceea ce ne reamintește că Domnul îi promisese lui Noe că nu va mai lovi pământul și viețuitoarele de pe el prin potop de apă (Genesa 9:12-17). Aici, în Apocalipsa, curcubeul, ne

spune că Dumnezeu în judecata sa este îndurător și El nu-i va uita niciodată pe ai Săi. Acest mesager este acoperit de glorie și nu poate fi altul decât Cel ce merită toată gloria, Cel ce-a biruit moartea, eroul de la Golgota, viteazul Neamurilor cum este descris în Ezechiel 31:11, însuși Domnul nostru, care este în același timp și Împăratul slavei (Psalmul 24:7).

Petru, Iacov și Ioan au văzut slava lui Dumnezeu pe muntele schimbării la față. Evanghelistul Matei ne descrie în Matei 17:2 “El s-a schimbat la față înaintea lor, și fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele Lui i s-au făcut albe ca lumina.” Cei trei ucenici au fost așa de fericiți acolo, că Petru era gata să construiască trei colibi în care să țină în permanență pe Domnul, pe Moise și pe Ilie. El nu s-a mai gândit la el și la ceilalți doi ucenici. Această manifestare a slavei lui Dumnezeu este o pregustare a fericirii și bucuriilor din veșnicie. În Psalmul 16:11, Cuvântul Domnului spune “Înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice la dreapta Ta.” Numai în măsura în care noi îl căutăm pe Dumnezeu prin post, rugăciune, citirea Scripturilor, frecventarea Bisericii, putem experimenta bucuria prezenței lui Dumnezeu. Experiențele noastre cu Domnul aici pe pământ, chiar și când trecem prin necazuri, sunt fericite și ele sunt o pregustare a bucuriilor fără de sfârșit din veșnicii. “Gustați și vedeți ce bun este Domnul” este scris în Psalmul 34:8. Versetul 2 ne spune că acest înger ținea în mână o cărticică deschisă. Spre deosebire de Apocalipsa 5:5, de această dată, cartea este deschisă și nepecetluită, deci planul său de judecată și pedeapsă a lumii a fost dus la îndeplinire. El stă în același timp cu un picior pe pământ și cu celălalt pe mare, ceea ce înseamnă că El este în control deplin al acestei planete care de fapt îi aparține Lui.

Vocea Domnului.

Versetul 3 ne spune că, atunci când a început să vorbească, vocea Lui era ca răgnetul unui leu. Când a strigat El, cele 7 tunete au făcut să se audă glasurile lor și cred că cele 7 tunete ale vocii Domnului sunt descrise în Psalmul 29:7-9 “Glasul Domnului face să țâșnească flăcări de foc, glasul Domnului face să se cutremure pustia, glasul Domnului face să tremure pustia Cades, glasul Domnului face pe cerboaiice să nască, El despoaie pădurile, în locașul lui totul strigă: Slavă”. Ioan era gata să scrie ceea ce au spus cele 7 tunete dar a fost oprit. În versetul 4 este scris “Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus”. Acesta este singurul mesaj care nu i-a fost îngăduit lui Ioan să-i fie descoperit.

Daniel primește instrucțiuni similare. În Daniel 12:9 citim “El a răspuns: Du-te Daniele! căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului”. Deși unii au încercat să deslușească conținutul celor 7 tunete, credem că sunt lucruri secrete pe care noi nu trebuie să le știm. În Deuteronom 29:29 este scris: “Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru iar lucrurile descoperite sunt ale noastre.” După aceea acel înger atotputernic “și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă.” Această declarație ne reamintește ce este scris în Evrei 6:13, când Dumnezeu îi face promisiuni lui Avraam “Dumnezeu când a dat lui Avraam făgăduița, fiindcă nu putea să se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe sine însuși”. Cuvântul grecesc folosit aici este chronos pentru timp, este în sensul că nu va mai fi nici o întârziere în împlinirea lucrurilor. Versetul 7 ne spune că “În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de el robilor săi proorocilor.”

Dumnezeu, de mulți ani de zile, de secole, a așteptat în tăcere și nu a intervenit să pedepsească răul și păcatul în lume. Se pare că nimeni și nimic nu le stă în cale, celor ce fac răul, păcatul în fiecare zi se înmulțește tot mai mult în lume. Totuși Dumnezeu va interveni pe pământ, taina Lui se va sfârși și judecata divină va avea loc.

Cărticica din mâna îngerului.

Ioan aude un glas care îi spune să ia cărticica din mâna îngerului. Versetul 9 ne spune “M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica: Ia-o mi-a zis El, și mănâncă-o ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea”. Ce contrast de situații, cartea îi produce lui Ioan și dulce și amar. De ce oare? Observați deasemeni că această cărticică, pe care a

luat-o Ioan din mâna îngerului, nu i-a fost înmănată de înger și deducem de aici că Dumnezeu nu forțează pe nimeni în nici o lucrare, El ne cheamă și noi trebuie să răspundem. Apostol Pavel spune că El trebuie să predice Evanghelia și "Vai de mine dacă nu fac lucrul acesta". În Ezechiel 3 citim cum Domnul în mod asemănător i-a cerut profetului să mănânce un sul de carte și în gura lui a fost dulce ca mierea. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să învieze viața noastră, este o hrană care ne place și este indispensabilă pentru sufletul nostru. David spune în Psalmul 19:10 "Judecățile și cuvintele Domnului sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din fagur". Dar pentru Ioan, Cuvântul a fost dulce și amar în același timp, și pentru un slujitor al Cuvântului poate fi așa deoarece nu este ușor să fi chemat într-o astfel de lucrare. Trebuie să predici oamenilor și despre judecată, despre pedeapsa viitoare și despre chinurile și focul veșnic al iadului, ceea ce este amar.

Ioan a avut prilejul unic de a vedea gloria și splendoarea cerului, frumusețea și strălucirea Noului Ierusalim, dar și mizeria și ororile iadului, revărsarea mâniei și a judecății Mielului peste toți fiii neascultării. Cred că mulți predicatori simt și dulce și amar în lucrarea de predicare a Evangheliei. Când susții și trâmbițezi Adevărul, diavolul ridică mulți împotriviți. Eu personal am experimentat aceasta. Predicatorul însă este obligat să stea împotriva păcatului, să avertizeze pe oameni de chinurile fără sfârșit ale iadului, chiar dacă de multe ori nu ne plac astfel de subiecte. Dacă predicăm oamenilor numai lucruri dulci și plăcute și nu le spunem despre suferințele și amărăciunea iadului, mulți vor ajunge acolo.

IAD PE PĂMÂNT

Apocalipsa 9:1-11

Mulți oameni cred că nu există iad sau rai. Sunt chiar și anumiți teologi liberali, sau cei care fac parte din mișcarea Era Nouă, care resping această idee. Ei spun că această idee este respingătoare și inacceptabilă în lumina afirmației morale a omului, însă Biblia ne învață că există un loc care literalmente se cheamă iad și care arde cu foc și pucioasă. În capitolul 9 putem vedea câteva din ororile iadului aici pe pământ în perioada de judecată a lui Dumnezeu numită Marele necaz. Am auzit pe mulți oameni zicând că aici pe pământ oamenii au parte și de iad și de rai. țin să precizez că lagărele de concentrare de la Auschwitz și Dachau sau bombele atomice lansate la Hiroshima sau Nagasaki nu au produs atâta durere și dezastru cât vor produce acei demoni sub formă de lăcuste pe pământ sau oștirea de sub comanda celor patru îngeri de la râul Eufrat.

Să recapitulăm acum, puțin, evenimentele care se vor întâmpla. Primul eveniment pe care cu toți îl așteptăm este răpirea Bisericii. După aceea începe o perioadă de șapte ani de grea încercare și necaz aici pe pământ. Primii trei ani și jumătate sunt o perioadă de necaz, iar ultimii trei ani și jumătate sunt supranumiți Marele necaz. Marele necaz va culmina cu a doua venire a lui Isus Hristos, de această dată El se va reîntoarce cu sfinții Săi și își va stabili împărăția Sa pe pământ și va domni o mie de ani ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. La sfârșitul celor o mie de ani are loc judecata de apoi. Dacă recapitulăm capitolul 5 este descris acolo, că în mâna lui Dumnezeu Tatăl, se află o carte scrisă pe dinlăuntru și pe din afară și pecetluită cu 7 pecetei. Un înger a strigat: "Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea?" Ioan a văzut că numai Leul din seminția lui Iuda, Mielul cel junghiat era vrednic pentru această lucrare. Isus a luat sulul de carte și a început să-l desfacă. Acest sul de hârtie era pecetluit așa că numai câte o parte din conținutul cărții putea fi descoperit de fiecare dată. Până acum am studiat cele șapte pecetei și acum am ajuns la pecetea a șaptea. În a șaptea pecete sunt incluse cele șapte trâmbițe și cele șapte potire ale mâniei sau judecății Mielului. Așa că, în a șaptea pecete, sunt 14 elemente de pedeapsă sau mânie a Mielului, care sunt vărsate aici pe pământ. Am analizat activitatea celor 4 trâmbițe care deja au sunat, sunetul celei de a cincea trâmbițe va

aduce și mai mare dezastru pe pământ. În Apocalipsa 9:1 citim: “Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii adâncului.”

Asemănător cu a patra trâmbiță, noi vedem cum o stea cade din cer, dar această stea este diferită. Această stea are o personalitate umană. Nu este ceva neobișnuit ca o stea să reprezinte ființe create de Dumnezeu. În primul capitol, păstorii celor șapte biserici sunt comparați cu șapte stele. Cine este această personalitate care a căzut pe pământ? Fără prea mult efort ne dăm seama că este Satan. Scopul lui Satan este să aducă pe pământ cât mai mult rău posibil. De această dată, diavolului, însă, îi este permis să dezlege demonii ținuți în închisoare, în iad, pentru o anumită perioadă. Imaginați-vă ce s-ar întâmpla în această țară dacă toți criminalii, făcătorii de rele din toate închisorile ar fi lăsați liberi? Câte victime ar fi? Câte omoruri? Câte violuri și câte pagube materiale? Imaginați-vă însă ce va fi pe pământ când acești demoni, care sunt legați în lanțuri de mii de ani, vor fi puși în libertate?

Satan primește cheia fântânii adâncului.

Biblia ne vorbește de mai multe ori despre Satan cum a căzut din cer. În Isaia 14:12 este scris: “Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!” Isus deasemeni spune în Luca 10:18 “Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer”. În Apocalipsa 12:7-9, îl vedem pe Satan din nou căzând din cer: “și în cer s-a făcut război, Mihail și îngerii lui s-au luptat. și balaurul și îngerii lui s-au luptat și ei dar n-au putut birui, și locul lor nu s-a mai găsit în cer. și balaurul cel mare, șarpele cel vechi numit Diavolul și Satana acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați îngerii lui.”

Odată ajuns pe pământ, lui Lucifer Dumnezeu îi permite să deschidă fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat fum, ca fumul unui cuptor mare. și soarele și văzduhul s-a întunecat de fumul fântânii. Cuvântul grecesc pentru fântâna adâncului este abussos sau abyss. În acest loc au fost încarcerati și ținuți în lanțuri, îngerii care au căzut. Nu toți demonii sau îngerii întunericului sunt în închisoare. În Luca capitolul 8 este descris cum Isus a vindecat pe un om îndrăcit. El era în posesia mai multor demoni. și aceștia îl rugau pe Isus stăruitor să nu fie trimiși în adânc. Motivul probabil este că ei știau că abyssul era un loc mizerabil de tortură și suferință. Iuda deasemeni vorbește în cartea sa despre îngerii căzuți, urmăriți Iuda versetul 6. “El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia ci și-au părăsit locuința”. Domnul Isus s-a dus și a vizitat acești îngeri căzuți, ne spune apostolul Petru, în 1 Petru capitolul 3, în perioada dintre moartea și învierea Sa și a proclamat acolo victoria Sa asupra păcatului și a morții. În Romani 10:7 este o referire la acest eveniment când zice: “Cine se va pogori în Adânc? (Să scoale adică pe Hristos din morți?)” De 7 ori este menționat în Apocalipsa cuvântul Adânc sau Abyss, și întotdeauna se referă la locul de întemnițare a îngerilor lui Satan.

Demoni cu înfățișare de lăcuste

Cheia fântânii adâncului i-a fost dată lui Satan de către Isus Hristos. El este în posesia cheilor morții și a Locuinței morților. Domnul i-a dat această cheie lui Lucifer să dezlege pe demonii întemnițați acolo. Astăzi, Dumnezeu este acela care ține sub control forțele întunericului; cu toate acestea, vedem manifestări temporare ale puterii întunericului: ucideri, spargerii, furturi, violuri. Ce ar fi însă pe pământ, dacă acești demoni ar fi eliberați? Dar acum datorită rebeliunii oamenilor în ultimile zile ale perioadei Marelui necaz, Dumnezeu dă libertate temporară acestor demoni care vor teroriza pe locuitorii pământului. Observați că atunci când a fost ridicat capacul de pe fântâna adâncului, s-a ridicat fum, ca fumul unui cuptor mare. De acolo au ieșit milioane de demoni care au întunecat soarele. Nu trebuie să uităm că iadul este

un loc care arde în permanență cu foc și pucioasă. În acest loc Diavolul va fi aruncat și ținut o mie de ani. Versetul 3 ne spune că: "Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ." Versetul 4 ne spune că: "Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici verdeța, nici vreun copac". Lăcustele nu au conducător sau rege. În Proverbe 30:27 este scris "Lăcustele nu au împărat și totuși pornesc toate în cete". Observăm însă că aceste lăcuste care vin din Adânc, au un rege. Versetul 5 ne spune: "Peste ele aveau ca împărat pe îngerul Adâncului care în evreiește se cheamă Abadon iar în grecește Apolion." Apolion este verbul la participiu prezent, care înseamnă a distruge. Tradus exact în limba română regele acestor demoni se numește "Distrugătorul".

Desigur că aici este folosit un limbaj simbolic, pentru ca noi să ne putem imagina activitatea și înfățișarea acestor demoni. Noi știm că lăcustele sunt insecte care produc mari pagube recoltelor și vegetației. Lăcustele zboară în coloane de 30 metri (100 de feet) înălțime și pe o lungime de 6 km (4 mile). Când se deplasează întunecă lumina soarelui, iar sunetul pe care îl produc atunci când se hrănesc este ca și al focului care arde iarba sau arbuștii uscați. Zgomotul produs când se deplasează este ca al ploii într-o pădure. În antichitate, lăcustele au produs mari pagube ierbii, viței de vie și culturilor de tot felul, ducând populația și animalele la foamete. În primul capitol din Ioel sunt descrise pagubele produse de o astfel de invazie de lăcuste. Lăcustele descrise în Apocalipsa 9, sunt în realitate creaturi, demoni care au înfățișare de lăcuste. Acești demoni reprezintă animale ca lei, scorpioni, lăcuste, cai, având fețe ca de oameni și păr de femeie. Lăcustele, ne spune versetul 7, semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Capul de lăcustă seamănă într-un fel cu cel de cal, lăcustele fiind niște cai în miniatură. Comparația acestor demoni cu cai pregătiți de luptă, ne descrie puterea cu care lucrează. În antichitate, calul era un animal cu putere regală folosit în luptă. Mai mult decât atât, aceste lăcuste poartă pe cap cunună care păreau de aur. În textul original este folosit cuvântul grecesc stephanos care este o cunună de lauri oferită celor ce câștigau o victorie. Cu alte cuvinte acești demoni nu pot fi biruiți, nimeni nu le poate sta împotrivă, ei vor avea succes în activitatea lor.

Aceste ființe deși seamănă cu animale, sunt totuși inteligente pentru că fețele lor semănau cu niște fețe de oameni având părul ca cel de femeie. Deducem de aici că erau ființe care aveau părul lung cu aparență de femeie, deci erau în același timp fermecătoare, seducătoare. De aceea Pavel instruește pe femeile credincioase în 1 Corinteni cum să se îmbrace și mai ales ca femeile să aibă capul acoperit. În cultura acelor timpuri, femeile, ca de fapt și azi prin coafură, prin îngrijirea părului își exprimă senzualitatea, seducția. Aceste ființe deși au ceva atrăgător, totuși au dinți de lei, deci erau capabile de a ucide, de a rupe în bucăți și a distruge. Creaturile acestea sunt impresionante în înfățișare și în acțiune.

Versetul 9 ne spune "Că aveau niște platoșe ca niște platoșe de fer și vuietul pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă în luptă". Care credeți că este comportamentul unor demoni care au fost ținuți în închisoare mii de ani? "Ființele acestea aveau cozi ca de scorpionii cu bolduri. și în cozile lor stătea puterea pe care o aveau ca să vatăme pe oameni 5 luni. Acești demoni au să chinuiască pe oamenii care nu aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu și chinul lor era cum este chinul scorpiei când înțeapă pe om." Am citit undeva că deși înțepătura scorpionului nu este întotdeauna mortală, este însă foarte dureroasă. Acești demoni vor chinui pe oameni 5 luni de zile, dar nu-i vor omorî. Perioada aceasta de 5 luni de zile reprezintă perioada de viață a insectei, a lăcustei. Lăcustele apar în luna mai și dispar în luna septembrie. Așa că, durata de viață a unei lăcuste, este și durata de acțiune a acestor demoni din Adânc. Vor fi așa zile grele pentru locuitorii pământului mai ales că versetul 6 ne spune "În acele zile oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi, vor dori să moară și moartea va fugi de ei". Vă imaginați cum oamenii vor căuta să se sinucidă pentru a scăpa de suferință, dar aceasta va fi imposibil. Ce motiv mai rămâne pentru acești oameni să trăiască? Ce îngrozitoare vor fi acele zile pentru locuitorii pământului când nu va exista nici un remediu pentru suferință, o suferință continuă, fără încetare. Aceasta nu este altceva decât iad pe pământ, care de fapt este un preludiv al suferințelor veșnice, cum spune profetul Isaia: "Căci

viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge”. Fie ca toți cei care citiți aceste cuvinte și cei dragi ai voștri să nu ajungă acolo. În Ezechiel 33:11 citim “Spune-le pe viața mea zice Domnul că nu doresc moartea păcătosului ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce să muriți voi, casa lui Israel?” .

Nr.203/Ianuarie 08